

Arrest

nr. 100 179 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 januari 1994 in Zakho geboren. U bent een soenniet van Koerdische origine. U ging nog naar school toen u in Irak was. U had sinds een tweetal jaar een relatie met uw jeugdvriend A.(...). Nadat uw broer S.(...) H.(...) A.(...) (O.V. X) u met uw vriend betrapte, begon ook hij een relatie met A.(...). Op 3 februari 2012 betrapten uw vrienden H.(...) en N.(...) jullie toen u en A.(...) seksuele betrekkingen hadden, terwijl S.(...) buiten stond te wachten. H.(...) en N.(...) vertelden onmiddellijk aan uw vader wat ze gezien hadden. Uw vader is zeer religieus en was dus in alle staten. Toen u thuiskwam hoorde u dat uw vader heel kwaad was. Uw moeder zei u dat u diende te vertrekken. Diezelfde dag nog vertrok u naar uw vriend H.(...) in Mosul.

Toen uw broer S.(...) op 3 februari 2012 thuiskwam werd hij door uw vader geslagen. Hij werd een maand lang thuis opgesloten en geregeld mishandeld. Na een maand hielp uw moeder S.(...) ontsnappen. Hij verliet Irak en kwam naar België, waar hij op 17 april 2012 asiel aanvraagde. U bleef in Mosul tot u op 9 april 2012 Irak verliet. Op 10 juni 2012 kwam u in België aan, waar u op 11 juni 2012 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele identiteitskaart (dd. 15/10/08) voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, met name uw homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid. Op de vraag wat u voelde toen u doorhad dat u zich tot mannen aangetrokken voelde, antwoordde u tot tweemaal toe dat u dit leuk vond, u verwoordt het ook als volgt: "ik was blij dat ik achter de mannen kon aangaan" (CGVS-1 p.10; CGVS-2 p.5). Gelet op het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst is dit bijzonder merkwaardig. Tevens is bevreemdend dat u niet kunt uitleggen wat het inhoudt "homoseksueel" te zijn (CGVS-2 p.6).

Voorts kunnen er opmerkingen worden gemaakt bij uw beweerde homoseksuele relatie met A.(...). U verklaart dat u heel veel van A.(...) hield (CGVS-2, p.2). U slaagt er echter niet in zijn geboortedatum te specificeren. U houdt het er vaagweg op dat hij ongeveer zestien, zeventien jaar zou zijn. Gegeven het feit dat u hem al zo lang kende en jullie reeds twee jaar een relatie hadden, is het vreemd dat u zijn geboortedatum niet zou kunnen noemen. In eerste instantie antwoordt u op de vraag wat A.(...) hobby's zijn dat hij gewoon altijd samen met jou zou willen zijn. De vraag wat andere dingen waren die hij leuk vond, beantwoordt u met "zoals wat?". U verklaart dan dat jullie samen veel films keken. U slaagt er echter slechts in één film op te noemen die jullie samen zagen (CGVS-2 p.2-3). Op de vraag om te vertellen wat jullie gemeenschappelijke interesses waren, antwoordt u ondanks dat de vraag verschillende keren gesteld werd, slechts door zeer banale zaken aan te geven. Zo gaf u aan dat jullie samen weggingen, samen gingen winkelen of iets gingen drinken en met elkaar praatten. Jullie hielden ook van hetzelfde soort kleren en hadden allebei een Samsung telefoon (CGVS-1 p.8-9; CGVS-2 p.5). De zaken die u aangeeft zouden ook van toepassing kunnen zijn op een gewone vriend of kennis en zijn dus allerminst een indicatie dat u gedurende een periode van twee jaar een (seksuele) relatie met hem zou hebben gehad. Deze vaststelling vindt bevestiging in het feit dat uw beschrijvingen van A.(...) eveneens erg summier zijn en weinig doorleefd overkomen. Wanneer u gevraagd wordt hem te beschrijven komt u zelf niet verder dan te zeggen dat hij van middelmatige grootte was. Als u dan wordt gevraagd wat u juist in hem aantrok, antwoordt u dat u van hem hield. Bij doorvragen blijkt dat de reden hiervoor is dat u geen andere vrienden had. Het enige dat u kunt opnoemen wanneer u gevraagd wordt wat u dan juist zo leuk aan hem vond, is dat hij zoals een meisje bewoog. Het is ook weinig aannemelijk dat u van een persoon waarmee u twee jaar een relatie had, niets kunt opnoemen dat u minder leuk aan hem vond (CGVS-2 p.2).

Ook bij de **beleving** van uw relatie met A.(...) dienen vraagtekens geplaatst te worden. Een eerste opmerking betreft het feit dat uw beschrijving over de start van uw relatie met A.(...) weinig doorleefd overkomt. U beschrijft de situatie als volgt: "op een dag vroeg A.(...) me zoiets met mij te doen en ik zei oké het is goed" (CGVS-1 p.9). Men zou verwachten dat er met de start van een relatie meer mee gepaard gaat dan enkel het vragen van het stellen van een bepaalde handeling. Een tweede opmerking betreft het feit dat, gelet op het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst, het weinig waarschijnlijk overkomt dat A.(...) zonder veel omhaal zou overgaan tot zulke daad. Geweten dat u veel van A.(...) hield, is het bovendien bevreemdend te moeten vaststellen dat u het naar eigen zeggen normaal vond toen A.(...) zei dat hij ook met uw broer S.(...) een relatie wilde aangezien hij, zoals u zelf zegt, "mijn broer is" (CGVS-2 p.3). U beweert op een gegeven moment trouwens dat dit nooit spanningen met zich zou hebben meegebracht (CGVS-1 p.15).

Vervolgens kunnen ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de **onvoorzichtigheid** die u en uw partner A.(...) aan de dag legden terwijl jullie seks hadden. U verklaart immers dat jullie regelmatig seks hadden in een onafgewerkt huis naast het uwe. Bovendien was u eerder al eens betrapt door uw moeder, ook vlak bij uw huis (CGVS-1 p.12). Het gegeven dat u dergelijk risico zou nemen

terwijl u zelf verklaart dat homo's in Irak veroordeeld kunnen worden tot vijftien jaar gevangenisstraf (CGVS-1 p.8) komt dan ook weinig geloofwaardig over.

Ook uw verklaringen over het **lot van A.(...)** nadat jullie betrappt werden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw homoseksuele relatie met A.(...). U verklaart dat u nadat jullie betrappt werden geen contact meer met hem had. Naar eigen zeggen had u geen idee hoe u iets over hem kon te weten komen. U hebt niet geprobeerd contact op te nemen met uw broer of mensen uit de buurt om naar hem te informeren (CGVS-1 p.13). Uw gebrek aan interesse in en kennis over het lot van uw partner A.(...) valt moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen dat u een betekenisvolle relatie had met A.(...) en heel veel van hem hield (gehoor CGVS-2 p.2). Opnieuw doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relatie met A.(...) en uw voorgehouden homoseksuele geaardheid. Het is eveneens bevreemdend te moeten vaststellen dat u niet exact weet wat er met uw broer S.(...) gebeurde nadat uw vader ontdekte dat hij homoseksueel was (CGVS-1 p.16). Aangezien jullie beiden in België verblijven en contact met elkaar hebben, kan worden verwacht dat u naar alle details zou hebben gevraagd aangezien jullie in dezelfde situatie zouden zitten. Op die manier zou u dus een betere inschatting van uw eigen risico kunnen opmaken. Dat u dit kennelijk naliet doet des te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relatie met A.(...). Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relatie met A.(...).

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in verdere mate ondermijnd door een aantal ongeloofwaardigheden in uw asielrelaas. Er waren immers enkele incoherenties in uw verklaringen te bemerken. Zo verklaart u tijdens uw gehoor bij het CGVS dat u buiten die ene keer niet betrappt werd door N.(...) en H.(...) (CGVS-1 p.12). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat u bij DVZ verklaarde dat u verschillende keren door hen betrappt werd, antwoordt u simpelweg dat u dit niet gezegd zou hebben (CGVS-1 p.14-15). Zeer bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat u in eerste instantie tegenover het CGVS verklaart een exclusieve relatie gehad te hebben met A.(...). Jullie zouden met niemand anders een relatie gehad hebben (CGVS-1 p.9-10). Terwijl later, na confrontatie met uw verklaringen bij DVZ, blijkt dat A.(...) ook met uw broer S.(...) een relatie zou gehad hebben op het moment dat jullie samen waren (CGVS p.15). Dergelijke incoherenties in uw verhaal doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zakho, provincie Dohuk (Noord-Irak), dient in casu de veiligheidssituatie in Zakho, Dohuk, Noord-Irak te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Wat de door u neergelegde **identiteitskaart** betreft dient te worden vastgesteld dat deze enkel iets zegt over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staat. Ze voegt echter niets toe aan uw relaas.

Tot slot moet worden opgemerkt dat het feit dat er in hoofde van uw broer werd beslist tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, niet afdoet aan de bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis te worden beoordeeld. Gezien bovenstaande vaststellingen aangaande het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen, kan een zelfde beoordeling van uw asielmotieven niet worden verantwoord.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker stelt zich de vraag hoe zijn hoedanigheid als vluchtelingen kon worden geweigerd terwijl zijn jongste broer op grond van dezelfde asielmotieven wel werd erkend. Het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod in de Grondwet houden immers een verbod in om gelijke gevallen ongelijk te behandelen zonder een objectieve verantwoording voor de ongelijke behandeling. Uit het administratief dossier blijkt immers ontegensprekelijk dat verzoeker en zijn jongste broer zich in dezelfde situatie bevinden. Beiden hadden op hetzelfde moment een homoseksuele relatie met dezelfde man, waarbij verzoeker eerst een relatie aanging en zijn broer later aansloot. Hierdoor werden beiden bedreigd door dezelfde persoon, zijnde hun vader, en de maatschappij, waar een sociaal en religieus stigma heerst ten aanzien van homoseksualiteit. Verzoeker vreest voor zijn leven omdat hij zich bewust is van het risico vermoord te worden door zijn vader omwille van zijn homoseksuele relatie. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker een gegronde vrees heeft, gezien hij samen met zijn jongste broer persoonlijk en werkelijk met de dood bedreigd werd door zijn vader. Ten aanzien van de Iraakse autoriteiten vreest verzoeker ook voor zijn leven aangezien homoseksuele relaties in Irak zwaar bestraft worden. In het licht van deze bedreiging en vervolging had verzoeker geen andere keuze dan zijn land van herkomst te ontvluchten.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker verwijst ook naar de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zich volgens verzoeker in de motivering van de bestreden beslissing beperkt tot enkele merkwaardige overwegingen die haaks staan op de formele en materiële motiveringsplicht enerzijds en op de administratieve dossiers van verzoeker en van zijn broer anderzijds. Het is duidelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing ten aanzien van verzoeker niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk en merkwaardig besluit is gekomen. Verzoeker stelt vast dat de homoseksuele geaardheid van zijn jongste broer en diens homoseksuele relatie met A. door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in vraag wordt gesteld, waardoor de commissaris-generaal de homoseksuele geaardheid van verzoekers jongste broer en diens homoseksuele relatie met A. gelooft. Zoals reeds aangegeven heeft verzoeker hetzelfde asielmotief als zijn jongste broer, namelijk dat beiden bedreigd werden door hun vader omwille van hun homoseksuele geaardheid. De bestreden beslissing motiveert niet waarom de asielmotieven van de jongste broer geloofwaardig zijn en die van verzoeker niet. Verzoeker heeft immers coherente verklaringen afgelegd omtrent zijn homoseksuele geaardheid en homoseksuele relatie met A. Het is voor verzoeker onduidelijk op grond van welke objectieve elementen en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker heeft wel degelijk ruime informatie over A. gegeven tijdens het gehoor en de verklaringen van verzoeker omtrent A. zijn gelijkaardig aan die van zijn jongste broer. De bestreden beslissing stelt geen tegenstrijdigheid vast tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn jongste broer. Zo heeft verzoeker informatie omtrent de leeftijd, de hobby's en een duidelijke beschrijving van A. gegeven. De relatie tussen verzoeker en A. werd overigens volledig geheim gehouden. Na de betrapping heeft verzoeker onmiddellijk zijn huis verlaten op advies van zijn moeder. Het spreekt dan ook voor zich dat verzoeker niet onmiddellijk op de hoogte was wat er met zijn broer gebeurde na zijn ontsnapping. Bij zijn aankomst in België werd verzoeker door zijn broer op de hoogte gebracht omtrent de gebeurtenissen na zijn ontsnapping, namelijk dat zijn broer door hun vader gedurende een maand thuis werd opgesloten tot hij het huis kon ontvluchten met behulp van hun moeder. Verzoeker heeft wel degelijk ruime informatie gegeven omtrent zijn jongste broer en zijn ontsnapping. De bestreden beslissing is manifest onredelijk.

Wat de weigering van de subsidiaire bescherming betreft voert verzoeker een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan. Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot stereotiepe overwegingen om tot een weigering van de subsidiaire bescherming te komen. Er werd geen onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Op heden heerst in Irak een sociaal en religieus stigma ten aanzien van homoseksualiteit. Dit wordt in Irak bestraft met een gevangenisstraf van vijftien jaar. Dit sociaal en religieus stigma wordt overigens door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in vraag gesteld. Verzoeker loopt dan ook, net zoals zijn jongste broer, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn land van herkomst.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2012 waarbij de hoedanigheid van vluchteling aan zijn jongste broer werd toegekend.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.4. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers homoseksuele geaardheid en zijn asielrelaas. De verklaringen van verzoeker omtrent de ontdekking en beleving van zijn homoseksuele geaardheid zijn immers weinig doorleefd. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“Hoe ging u hiermee om – toen u beseftte dat u zich tot mannen aangetrokken voelde? Ik was heel blij dat ik kon voor mannen gaan, in plaats van voor vrouwen... Hoezo? Ik ging vaak achter de meisjes, maar geen enkel meisje wilde mij... ze keken me niet aan... daarom heb ik meisjes achtergelaten, achter de mannen gegaan...”* (stuk 7, gehoorverslag 13/7/2012, p. 10) en *“Vroeger had ik geprobeerd meisje te vinden, om met haar te doen... maar ik heb niemand gevonden... toen mijn vriend dat heeft voorgesteld, zei ik: waarom niet... laat maar meisjes vallen... Wat voelde u toen u wist dat u zich tot jongens aangetrokken voelde? Ik vind dat wel leuk... heel blij... ik wil dat ook in praktijk omzetten... ook blijven doen...”* (stuk 4, gehoorverslag 28/11/2012, p. 5) (eigen onderlijning). Verzoekers stelling het met de mannen te proberen omdat het met de vrouwen niet wil lukken, wijst geenszins op een doorleefde en daadwerkelijke homoseksuele geaardheid.

Bovendien is niet aannemelijk dat verzoeker dergelijke gevoelens van blijdschap en geluk zou voelen en zomaar “achter de mannen zou willen gaan”. Gezien de sociale en religieuze context in Irak, zoals verzoeker zelf aangeeft, rond homoseksualiteit, kan redelijkerwijze verwacht worden dat de eerste gevoelens en reactie van verzoeker ongerustheid en angst zouden zijn. Verzoeker verklaart immers zelf dat mensen dit zeer slecht bekeken en homo's zelfs willen vermoorden en uit hij zijn angst voor zijn vader en de autoriteiten. Bovendien stelt hij dat hij gearresteerd kon worden en een straf van minder dan 10 tot 15 jaar hiervoor niet bestaat (stuk 7, gehoorverslag 13/7/2012, p. 7-9). Bovendien slaagt verzoeker er niet in uit te leggen wat homoseksualiteit inhoudt. Zo stelt hij slechts dat hij en zijn vriend als homo beschouwd werden, maar weet hij niet wat dit precies inhoudt (stuk 4, gehoorverslag 28/11/2012, p. 6). De geloofwaardigheid van de homoseksuele geaardheid van verzoeker wordt verder ondermijnd doordat hij geen gelegenheden waar homoseksuelen terecht kunnen of ontmoetingsplaatsen kent, noch weet heeft van organisaties die opkomen voor de rechten van homo's, zowel in Irak als in België (stuk 7, gehoorverslag 13/7/2012, p. 7; stuk 4, gehoorverslag 28/11/2012, p. 8). Tevens legt verzoeker incoherente verklaringen af over de periode dat hij ontdekte dat hij homo was. Zo stelt hij in eerste instantie dat hij vijftien of zestien jaar was toen hij zich aangetrokken begon te voelen tot mannen (stuk 7, gehoorverslag 13/7/2012, p. 10, 14). In het tweede gehoor stelt verzoeker echter dat hij sinds hij zijn geaardheid ontdekte stopte met naar de moskee gaan. Vervolgens stelt hij dat dit na zijn tiende was dat hij nooit meer naar de moskee ging (stuk 4, gehoorverslag 28/11/2012, p. 5). Dit is overigens ook tegenstrijdig met de verklaringen van verzoeker in het eerste gehoor dat hij naar de moskee in de buurt ging (stuk 7, gehoorverslag 13/7/2012, p. 3). Wanneer hij met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd stelt verzoeker echter simpelweg dat hem in het eerste gehoor niet de vraag werd gesteld of hij naar de moskee ging (stuk 4, gehoorverslag 28/11/2012, p. 5). Nochtans verklaarde verzoeker expliciet: *“Moskeeën in de buurt? Rahman moskee, die was vlak bij ons, ik ging regelmatig naar daar, Judi moskee.... U ging zelf naar de moskee? Ja”* (stuk 7, gehoorverslag 13/7/2012, p. 3) (eigen onderlijning).

De Raad kan evenmin geloof hechten aan de relatie van verzoeker met A. Zo verklaart verzoeker dat hij heel erg van A. hield, maar slaagt hij er niet in te preciseren hoe oud A. was. Zo stelt hij slechts dat hij zijn geboortedatum niet onthouden heeft, maar dat hij zestien of zeventien jaar oud is. Bovendien stelt verzoeker dat de reden dat hij voor hem viel was omdat hij geen andere vrienden had en komt hij niet

verder dan te stellen dat A. verwijfd was op de vraag wat hij leuk vond aan hem (stuk 4, gehoorverslag 28/11/2012, p. 2). Ook de manier waarop verzoeker een relatie zou zijn begonnen met A. is niet aannemelijk in het licht van de zware consequenties die homoseksualiteit in Irak met zich mee kan brengen en waarvan verzoeker zich, zoals reeds gesteld, ten volle bewust van is. Volgens de verklaringen van verzoeker zou A. immers doodgewoon gevraagd hebben of verzoeker “zo iets met hem wou doen”, waarop verzoeker antwoordde dat het goed was. Dit is des te meer onaannemelijk gezien verzoeker hier zelf niet aan gedacht had, gezien hij verklaarde dit eigenlijk niet in gedachten te hebben met A. (stuk 7, gehoorverslag 13/7/2012, p. 9). Bovendien had verzoeker er klaarblijkelijk geen probleem mee zijn vriend van wie hij veel hield te moeten delen met zijn broer. Zo verklaart verzoeker dat hij dit normaal vond omdat het zijn broer was en dat hij hier dan ook geen enkel probleem mee had. Nochtans stelt hij dat hij hier wel een probleem mee zou hebben mocht het iemand anders geweest zijn (stuk 4, gehoorverslag 28/11/2012, p. 3-4). Ondanks het feit dat verzoeker pas ontdekte dat zijn broer homo was toen hij hem en A. betrapte en wist dat zijn broer verliefd was op A., zou dit nooit problemen of spanningen tussen hen hebben opgeleverd, zouden zij hier bovendien geen afspraken over gemaakt hebben en zouden ze zelfs met zijn drieën een seksuele relatie gehad hebben (stuk 7, gehoorverslag 13/7/2012, p. 15 en stuk 4, gehoorverslag 28/11/2012, p. 6-7).

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt ten slotte verder ondermijnd door verschillende tegenstrijdige verklaringen. Zo stelde hij eerst dat hij en A. een paar keer op heterdaad betrappt werden door N. en H. (stuk 12, vragenlijst 13/7/2012, p. 3). Op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde hij daarentegen slechts eenmaal betrappt te zijn geweest door N. en H. (stuk 7, gehoorverslag 13/7/2012, p. 12). Bovendien verklaarde verzoeker in eerste instantie dat hij en A. met niemand anders een relatie hadden (stuk 7, gehoorverslag 13/7/2012, p. 9-10). Pas wanneer hem expliciet wordt gevraagd naar de relatie tussen zijn broer en A. stelt verzoeker dat ook zij een relatie hadden (stuk 7, gehoorverslag 13/7/2012, p. 15).

Voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde homoseksuele geaardheid of aan zijn relatie met A.

Daargelaten de vraag op basis van welke asielmotieven verzoekers broer zou zijn erkend bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, meent de Raad dat iedere asielaanvraag individueel dient te worden behandeld. Iemands geaardheid is bij uitstek een persoonlijke belevenis en beide asielaanvragen dienen dan ook individueel te worden onderzocht. *In casu* kan, zoals hierboven uitgebreid werd vastgesteld, geen geloof worden gehecht aan verzoekers homoseksuele geaardheid en zijn relatie met A.. Uit de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waaruit blijkt dat zijn broer werd erkend, blijkt overigens niet dat deze zich op dezelfde asielmotieven heeft gebaseerd en is gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas hoe dan ook irrelevant.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in onderhavig verzoekschrift voor het overige beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de *supra* vastgestelde ongeloofwaardigheid te ontkrachten.

2.5. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn homoseksuele geaardheid en asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (“Subject Related Briefing (SRB) *“Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Noord*

Irak." van 11 mei 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse, blijkt dat er voor burgers in Noord-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Noord-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die deze beoordeling betwisten.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF